

Severin Šali I Pastirica

Stojiš na osojnem bregu,
tiha je tvoja svirél,
mesec med ovčke je legel,
ogenj zagrnil pepel.
Noč je grozljiva krnica —
žêni domov, pastirica!

— Čakam, da v mračne oblake
zvezde začrtajo znake. —

Kam ti strmijo oči?
Kam stegaš utrujene rôke?
Čuj: avemarijo zvoni!

— Potapljam se v ure globoke.
Moje srce drhti,
na mojih trepalnicah rosa spi. —

Se ne bojiš tako sama
s svojim srcem v mraku?
Te ne teži omama
in trepet vetra v zraku?

— Mrak? Poglej moje rane:
luči so vanje vsejane.
Mesečina se plete mi v lâse,
željá mojih ovčke noč pase. —

Čuj: žalost v drevesih toži,
ura mrtvih ihteče bije.
Pojdi: skloni se k roži,
naj tvoje sanje skrije!

— Moje sanje usnule
so jablane s cvetjem posule,
moje žalosti spijo,
zvezde nad njimi bdijo. —

Bêži: noč polna je straha,
vampir ti čez pašnike jaha,
sveče v hišah gorijo,
živa srca trohnijo!

— Jaz bom pod zvézdami spala,
noč mi odejo bo tkala,
vôde uspávanko pele,
njive med klase me vzele,
zarje me bodo čakale,
slavnostni venec mi dale! —

Od tvojih oči, pastirica,
nočna dani se krnica.
Tvoj glas je ko ščitov zven!..
A kje boš našla svoj sen,
ko te bo zbudil svit?

— Pod majskimi rožami v zemlji je skrit! —